

tradícióik ellen, és annyira eredményesen, hogy a közeli, teljes beolvadásuk képe is kirajzolódott. Az előadáson az elmúlás, az árvaság fájdalma is felsikoltott. Mégis remélnünk kell, hogy megszűnőben van ennek a magyar népcsoportnak elhagyatottsága, magáraultsága, hogy a jövőre vonatkozóan, nem lesz igaza az elhangzott népdalnak: „árva vagyok, az es leszek, míg a földön fejul leszek”.

Az előadások sorában a Gyimes völgye következett, ahol a művészno méltó sikert aratott.

Nem zárhatom ezt a rövid beszámolót anélkül, hogy ne méltassam a Molnár Dénes marosvásárhelyi grafikus alkotta közönségtoborzó plakátot, amely a csángó népballadák világát idézi.

Szöcs János

HÍREK

A lillafüredi István-barlang. A cseppkő-barlangot a mostani bejárat fölötti hegyoldalon nyíló természetes bejáraton fedték fel. Erre a nyílásra annak idején akkor találtak rá, amikor egy kutya beleesett az aknaszerű barlangjáratba és napokig vonított. Az eset időpontja jelenleg ismeretlen. A barlang első kutatója dr. Kadic Ottokár volt, aki 1913-ban a többi bükkü barlang kutatása során bejárta és leírta a barlang akkor ismert szakaszát. Akkor ezt *Kutyabarlang*-nak nevezte. Egy évvel később már Szent István-barlang néven vált ismeretessé.

1927-ben folytatódott a barlang további kutatása, majd 1931-ben, megnyitották a nagyközönség számára is. Bevezették a villanyvilágítást, lépcsők, járdák,

korlátok készültek. A második világháború során ezek nagy része tönkrement. A helyreállítási munkálatok 1952-ben kezdődtek meg, végleges felújítása 1955-ben fejeződött be. A világítást 1974-ben korszerűsítették.

A barlangba az 52 méteres tárón mehetünk be. 40–50 méter megtétele után felettünk ferde kürtő emelkedik, kb. 15 méter magasba. (Ezen keresztül fedették fel a barlangot.) Ezután a Nagy-terem következik. A teremből egy szűk részen, az 1927–1931-ben épített mesterséges átöréren lehet továbbhaladni. A cseppkőképződmények egy részét a fényszórók hatására megtelepedő zöld algák már elborították.

Kerekyártó Mihály

